

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/8/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015201451
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1015201451.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): Centrum duševného zdravia, s.r.o., IČO: 36 339 491, so sídlom K Zornici č. 1916/4A, Bánovce nad Bebravou, právne zastúpený: JUDr. Ján Legerský, advokát, so sídlom Nám. sv. Anny 15/25, 911 01 Trenčín, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o správnej žalobe vo veciach správneho trestania, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/211/2015-65 zo dňa 14. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/211/2015-65 zo dňa 14. septembra 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 00373/2015/15/RK zo dňa 30. júna 2015 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Žalovaný rozhodnutím č. 00373/2015/15/RK zo dňa 30.06.2015 zrušil rozhodnutie vydané v prvostupňovom konaní Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky č. 00373/2015/15 zo dňa 27.03.2015 v časti výroku, ktorým správny orgán rozhodol o porušení povinnosti znaleckej organizácie vykonávať znaleckú činnosť riadne, vyplývajúcu z § 16 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 17 ods. 9 zákona č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch (ďalej len „zák. č. 382/2004 Z.z.") a v tejto časti správne konanie zastavil. Vo zvyšnej časti výroku, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania správneho deliktu za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 29 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z.z., prvostupňové rozhodnutie potvrdil a rozklad sťažovateľa zamietol.

2. Prvostupňový správny orgán rozhodol o uložení pokuty sťažovateľovi vo výške 1.000 Eur za spáchanie správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zák. č. 382/2004 Z.z. z dôvodu, že ako znalec zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov v lehote 10 dní od doručenia výzvy nepredložil rovnopis znaleckého úkonu č. 103/2014, pričom túto povinnosť nesplnil v období od 17.02.2015 prinajmenej do 24.03.2015.

3. Prvostupňovému správne mu orgánu bolo dňa 14.11.2014 doručené podanie Ing. Janky Bačovej, ktoré vyhodnotil ako podnet v zmysle § 29 ods. 1 písm. a/ zák. č. 382/2004 Z.z. Podnet smeroval voči výkonu znaleckej činnosti dvoch znalcov zapísaných v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, pričom jedným z nich bol sťažovateľ. Z obsahu tohto podnetu vyplýva, že sťažovateľ sa mohol dopustiť protiprávneho konania v súvislosti s vypracovaním znaleckého posudku zapísaného v znaleckom denníku ako znalecký úkon č. 103/2014.

4. Listom zo dňa 29.01.2015 bol sťažovateľ vyzvaný, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy predložil správne mu orgánu rovnopis znaleckého úkonu č. 103/2014 a znalecké denníky obsahujúce záznamy o úkonoch znaleckej činnosti vypracovaných v priebehu kalendárnych rokov 2012, 2013 a 2014. Dňa 17.02.2015 bola prvostupňovému správne mu orgánu doručená odpoveď sťažovateľa, v ktorej s odkazom na § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. (upravujúci povinnosť znalca zachovávať mlčanlivosť) uviedol, že požadovaný znalecký úkon v aktuálne prebiehajúc om trestnom konaní nie je oprávnený poskytnúť tretím osobám. Prílohou tejto odpovede boli len vyžiadané znalecké denníky obsahujúce záznamy o úkonoch znaleckej činnosti vypracovaných v priebehu kalendárnych rokov 2012, 2013 a 2014.

5. Vzhľadom na vyššie uvedené prvostupňový správny orgán dospel k záveru, že v danej veci došlo k spáchaniu iného správneho deliktu znalca podľa § 27 ods. 1 písm. b/ zák. č. 382/2004 Z.z. a sú splnené všetky podmienky zodpovednosti za toto protiprávne konanie.

II.

Konanie pred správne m súdom

6. Proti preskúmanému rozhodnutiu podal sťažovateľ v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „kraj s ký súd“) a navrhol toto rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie.

7. V podanej správnej žalobe najmä uviedol, že

- pod povinnosť súčinnosti v zmysle § 29 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z.z. nemožno subsumovať povinnosť predložiť znalecký úkon;
- povinnosť na poskytnutie súčinnosti pri výkone dohľadu podľa § 29 ods. 2 sa vzťahuje na výkon dohľadu žalovaným v rozsahu a spôsobom upraveným v § 29 ods. 1 písm. a/ až d/ zák. č. 382/2004 Z.z., pričom pod tento dohľad nemožno zahrnúť požadovanie vydania znaleckých úkonov;
- predložením znaleckého úkonu by porušil povinnosť mlčanlivosti;
- bez zbavenia mlčanlivosti nie je sťažovateľ povinný ani oprávnený predložiť požadovaný znalecký úkon nikomu, a teda ani žalovanému ako orgánu dohľadu, pričom z § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. takáto výnimka nevyplýva;
- účel výkonu dohľadu nad znaleckou činnosťou nie je možné nadradovať nad účel povinnosti mlčanlivosti uloženej zákonom znalcovi;
- žalovaný sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že požadovaný znalecký úkon je znaleckým posudkom, podaným v rámci trestného konania, ktoré nebolo (v danom čase- pozn. kasačného súdu) právoplatne skončené;
- rozhodnutie žalovaného je v časti odôvodnenia uloženej sankcie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

8. Krajský súd v Bratislave dospel k záveru o tom, že správnu žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu,

že

- nemožno prisvedčiť názoru sťažovateľa, že povinnosť mlčanlivosti podľa § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. je absolútne, a to bez ohľadu na oprávnenia žalovaného ako dohľadového orgánu;
- výklad uvedeného zákonného ustanovenia zo strany sťažovateľa je neprípustne formalistický a odporujúci logike;
- v danej súvislosti je potrebné vykladať uvedené zákonné ustanovenia z hľadiska ich účelu;
- bolo by nelogické, ak by dohľadový orgán, ktorý je sám oprávnený znalca zbaviť povinnosti mlčanlivosti, musel postupovať prísne formálnym spôsobom vždy, ak by preveroval zákonnosť a správnosť postupu znalca pri vyhotovovaní znaleckého posudku ako znaleckého úkonu, v opačnom prípade by vznikla situácia ad absurdum, kedy by nemohol žalovaný sledovať dodržiavanie zákonnosti a správnosti postupu znalca napr. práve v súvislosti s dodržiavaním formálnych náležitostí znaleckého posudku uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 382/2004 Z.z.;
- z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia v časti uloženej pokuty vyplýva, že uložená sankcia predstavuje sankciu za preukázané zavinené konanie sťažovateľa spočívajúce v porušení právnej povinnosti vyplývajúcej mu zo zák. č. 382/2004 Z.z.;

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, stanovisko žalobcu

9. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a navrhol aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

10. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- právne posúdenie veci krajským súdom v otázke rozsahu povinnosti mlčanlivosti znalca vyplývajúcej z § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. tak, že táto sa nevzťahuje na povinnosť znalca predložiť znalecký posudok pri štátnom dohľade vykonávanom žalovaným a že opačný výklad rozsahu tejto povinnosti by bol absurdný, je nesprávne;
- v otázke rozsahu mlčanlivosti podľa § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. poukazuje na argumentačnú nedostatočnosť právneho záveru krajského súdu, keď podľa tohto sa povinnosť mlčanlivosti nevzťahuje na predloženie znaleckého posudku dohľadovému orgánu, avšak vzťahuje sa na výpoveď, výsluch alebo iné osobné sprístupnenie skutočností zistených znalcom pri výkone jeho činnosti, pričom sťažovateľ zdôraznil, že znalecký posudok obsahuje všetky rozhodujúce skutočnosti zistené znalcom pri výkone znaleckej činnosti a v súvislosti s výkonom tejto činnosti a obsahuje tak výpoveď znalca o všetkých skutočnostiach, ktoré pri výkone znaleckej činnosti a v súvislosti s výkonom tejto činnosti zistil a v znaleckom posudku zosumarizoval a z hľadiska svojho odborného znaleckého zamerania vyhodnotil;
- v prejednávanom prípade ide o konkurenciu práva dohľadového orgánu na kontrolu znaleckej činnosti a práva subjektu, ktorého sa znalecká činnosť týka na zachovanie mlčanlivosti, pričom výklad podaný krajským súdom by znamenal nedôvodné nezohľadnenie práva subjektu, ktorého sa znalecká činnosť týka na zachovanie mlčanlivosti na úkor práva dohľadového orgánu skontrolovať dodržiavanie hoci aj len formálnych náležitostí znaleckého posudku;
- z ust. § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. vyplýva, že v ňom koncipovaná povinnosť znalca zachovávať mlčanlivosť je bezvýnimčná, čo znamená, že znalec by bez predchádzajúceho zbavenia tejto povinnosti oprávnenou osobou porušil túto zákonnú povinnosť mlčanlivosti, ak by znalecký posudok poskytol inej osobe ako zadávateľovi pre účely, pre ktoré na základe zadania znalecký posudok vypracoval;
- záver krajského súdu nemá oporu ani v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/32/2013 zo dňa 28.05.2014, v ktorom takáto otázka nebola riešená;
- kontrola znaleckého posudku dohľadovým orgánom vo vzťahu k znaleckej činnosti v priebehu trestného konania by mohla viesť k spochybneniu tohto znaleckého posudku ako dôkazného prostriedku v trestnom konaní;
- preskúmané rozhodnutie je v časti o uloženej sankcii nepreskumatel'né pre nedostatok dôvodov, nakoľko žalovaný k tejto veci uviedol len to, že uloženú sankciu považuje za primeranú vzhľadom na

zákonné rozpätie uloženia možnej sankcie a zároveň sťažovateľovi pohrozil aj možným uložením prísnejšej sankcie;

11. Žalobca navrhol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol najmä, že pokiaľ by znalci odmietali predložiť žalovanému písomné vyhotovenie znaleckých úkonov odvolávajúc sa pritom na povinnosť zachovávať mlčanlivosť, dohľad nad znalcami by sa prakticky nedal vykonávať.

12. Účelom povinnosti znalcov zachovávať mlčanlivosť nie je ich ochrana pred vyvedením administratívnoprávnej, event. trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie protiprávneho činu, ale ochrana záujmov tretích osôb pred možným zneužitím informácií získaných znalcom v priebehu vykonávania znaleckého úkonu. Napriek tomu subjektívne právo tretej osoby na tom, aby sa žalovaný nedozvedel o podrobnostiach konkrétneho znaleckého skúmania musí ustúpiť pred verejným záujmom na tom, aby činnosť znalcov bola riadne dohliadaná. V tejto súvislosti doplnil, že štátni zamestnanci žalovaného sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli v súvislosti s vykonávaním štátnej služby.

13. Dotknuté ustanovenie nemožno vykladať osobitne, ale v spojení s inými ustanoveniami právneho poriadku Slovenskej republiky.

14. Napádané rozhodnutia považuje za zákonné - vychádzajú z riadne zisteného skutočného stavu veci, protiprávny skutok je riadne vymedzený a právne kvalifikovaný, nebezpečnosť prejednávaneho správneho deliktu náležite odôvodnená, druh sankcie zodpovedá povahe protiprávneho konania a osobe páchatel'a. Takisto výška sankcie je riadne odôvodnená v samotnom závere prvostupňového správneho rozhodnutia, kde žalovaný vychádzal predovšetkým z príjmov žalobcu za znaleckú činnosť.

IV.

Právne závery kasačného súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal žalovaný v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) s prihliadnutím na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 195 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia (§ 461 ods. 2 S.s.p.).

16. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25. februára 2020 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

17. Kasačný súd sa stotožnil so závermi krajského súdu ohľadom rozsahu povinnosti mlčanlivosti podľa § 13 zák. č. 382/2004 Z.z..

18. Sťažovateľ sa ako znalec dostal do stretu plnenia dvoch zákonom ustanovených povinností, povinnosti mlčanlivosti podľa § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. na jednej strane a povinnosti poskytnúť ministerstvu spravodlivosti (žalovanému) súčinnosť pri výkone dohľadu nad činnosťou znalcov podľa § 29 ods. 2 tohto zákona na druhej strane, pričom sťažovateľ, pokiaľ ide o predloženie znaleckého posudku, uprednostnil zachovanie povinnosti mlčanlivosti vo vzťahu k svojmu zadávateľovi. Za jeho postup bol žalovaným, ako štátnym orgánom, vykonávajúcim dohľad nad činnosťou znalcov sankcionovaný, nakoľko ním podľa jeho názoru porušil zákon, kedy mal byť súčinný.

19. Pri výklade dotknutých právnych noriem, je potrebné vychádzať z účelu povinnosti znalca zachovávať mlčanlivosť, ktorým je ochrana záujmov tretích osôb pred možným zneužitím informácií získaných znalcom v priebehu vykonávania znaleckého úkonu.

20. Ministerstvo spravodlivosti podľa kompetenčného zákona zabezpečuje v celom rozsahu výkon znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti. Podľa zák. č. 382/2004 Z.z. ministerstvo spravodlivosti dohliada na zákonnosť činnosti vykonávanej podľa tohto zákona, t. j. aj činnosti znalcov. Dohľad vykonáva ministerstvom poverený štátny zamestnanec ministerstva, pričom v zmysle § 60 ods. 1 písm. c) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe (účinného v čase vydanie napadnutých rozhodnutí žalovaného) štátny zamestnanec je povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s vykonávaním štátnej služby a ktoré v záujme služobného úradu nemožno oznamovať iným osobám.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené, nie je dôvod dovoľávať sa zachovávanie povinnosti mlčanlivosti znalca voči subjektu, ktorý zabezpečuje v celom rozsahu výkon znaleckej činnosti (zahŕňajúc aj dohľad nad výkonom tejto činnosti) prostredníctvom osôb, ktoré sú rovnako viazané povinnosťou zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, ktoré sa v rámci výkonu služobných povinností dozvedeli. V danom prípade nešlo o poskytnutie informácií tretím osobám, ale subjektu, dohliadajúcemu dodržiavanie povinností podľa zákona č. 382/2004 Z.z. znalcami.

22. Zo samotnej podstaty výkonu dohľadu nad vykonávaním znaleckej činnosti zo strany štátneho orgánu (ktorého neoddeliteľnou súčasťou je aj oboznamovanie sa so skutočnosťami, na ktoré sa inak vzťahuje povinnosť mlčanlivosti podľa § 13 zák. č. 382/2004 Z.z.) v spojení z povinnosťou znalca poskytnúť na tento účel súčinnosť vyplýva oprávnenie dohliadajúceho štátneho orgánu oboznámiť sa so skutočnosťami zistenými znalcom pri výkone jeho činnosti. Podmieňovanie súčinnosti predchádzajúcim zbavením mlčanlivosti ministrom spravodlivosti by v týchto prípadoch značne sťažovalo výkon dohľadu.

23. Na vyššie uvedených záveroch nemení nič ani skutočnosť, že zákonom č. 65/2018 Z.z. bolo s účinnosťou od 01.07.2018 prijaté nové znenie ust. § 13 zák. č. 382/2004 Z.z. (s prihliadnutím na spornú právnu úpravu najmä ods. 4 „Znalec, tlmočník alebo prekladateľ sa nemôže úspešne dovoľávať povinnosti zachovávať mlčanlivosť, ak mu bola uložená povinnosť poskytnúť súčinnosť pri výkone dohľadu podľa tohto zákona, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“) výslovne uvádzajúce, že povinnosti zachovávať mlčanlivosť sa nemožno dovoľávať vo vzťahu k ministerstvu, ktoré je orgánom vykonávajúcim dohľad nad znaleckou činnosťou s výnimkou ochrany utajovaných skutočností. Vyššie uvedená zmena (pokiaľ ide o § 13 ods. 4) oproti predchádzajúcej právnej úprave podľa názoru kasačného súdu nepredstavuje „názorový obrat zákonodarcu“, ktorý by svojou účinnosťou zavádzal zúženie povinnosti mlčanlivosti znalcov pri výkone dohľadu, ale jeho precizáciu. Napokon aj z obsahu dôvodovej správy k tomuto zákonu vyplýva totožný výklad sporného ustanovenia (v jeho predchádzajúcom znení) k akému dospel kasačný súd a ktorý aplikoval aj žalovaný, pričom deklarovaným cieľom zákonodarcu bolo, prostredníctvom vyššie uvedenej zmeny, odstránenie výskytu prípadov obdobných ako v prejednávanej právnej veci.

24. Pri úprave postihu znalcov sa vychádza z toho, že v konaní pred žalovaným voči znalcovi nedochádza k hodnoteniu správnosti odborného záveru znalca, ale plnenie povinností uložených zákonom o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, ktoré nesúvisia s posudzovaním kvality alebo odbornej správnosti posudku. Preto nemohla obstať ani argumentácia sťažovateľa, týkajúca sa efektu dohľadu žalovaného na dotknutý znalecký posudok, ako dôkazný prostriedok v (danom čase prebiehajúcim) trestnom konaní.

Podľa § 27 ods. 8 zák. č. 382/2004 Z.z. pri ukladaní sankcií za iný správny delikt podľa tohto zákona ministerstvo vychádza z povahy, miery zavinenia, závažnosti, spôsobu, dĺžky a dôsledkov protiprávneho konania alebo opomenutia.

25. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoleného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených medziach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu

(uváženia) musí byť aj náležite odôvodnené.

26. Prvostupňové rozhodnutie pri kvalifikácii protiprávneho konania (iného správneho deliktu podľa § 29 ods. 1 písm. b/ zák. č. 382/2004 Z.z.) vychádza z troch porušení právneho predpisu, a to § 16 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 17 ods. 9 a § 29 ods. 2 zák. č. 382/2004 Z.z., a za tieto prvostupňový správny orgán uložil peňažnú pokutu v sume 1000 Eur. Žalovaný prvostupňové rozhodnutie zrušil v časti výroku, ktorým prvostupňový správny orgán rozhodol o porušení povinnosti znaleckej organizácie vykonávať znaleckú činnosť riadne, vyplývajúcu z § 16 ods. 2 písm. b) v spojení s § 17 ods. 9 zák. č. 382/2004 Z.z. a správne konanie v tejto časti zastavil. Napriek takejto zmene však z obsahu jeho rozhodnutia nevyplýva akými úvahami sa riadil (s odkazom na ust. § 27 ods. 8 zák. č. 382/2004 Z.z.), keď aj napriek zrušeniu rozhodnutia v časti výroku o dvoch porušeníach (z troch) právneho predpisu ponechal bez bližšieho zdôvodnenia výšku uloženej peňažnej sankcie nezmenenú. Táto skutočnosť nemala ujsť pozornosti krajského súdu a pokiaľ na ňu neprihliadol (a napriek tomu považoval strohé odôvodnenie rozhodnutia žalovaného v tejto časti za výstižné), kasačný súd zmenil jeho rozhodnutie potom, čo sa stotožnil s námietkou sťažovateľa, že rozhodnutie žalovaného je v tejto časti nepreskúmateľné a z tohto dôvodu je potrebné ho zrušiť. V ďalšom konaní bude povinnosťou žalovaného vytýkaný nedostatok odstrániť a výšku uloženej peňažnej sankcie náležite odôvodniť v súlade s ust. § 27 ods. 8 zák. č. 382/2004 Z.z.

V.

27. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd porušil zákon v zmysle ustanovení § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., kasačná sťažnosť teda je dôvodná a preto kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie v súlade s ust. § 462 ods. 2 S.s.p

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.